

Lokal lønnsfastsettelse for psykologer - bare et gode?

TEKST

Lisbeth Kristoffersen

PUBLISERT 1. april 2004

I sin leder i februarnummeret om lokal lønn, viste Rune Frøyland til noen av de vanskeligheter som arbeidsgivere møtte lokale tillitsvalgte med. Jeg ønsker som tidligere tillitsvalgt å kommentere noe av den virkelighet som kan oppleves med kommuner som arbeidsgivere. Grunnlaget er erfaringer ved egen arbeidsplass i kommunal sektor og med andre psykologer som også ser svakheter ved lokale lønnsforhandlinger.

Da man gikk bort fra sentrale føringer, slapp arbeidsgiverorganisasjonene å forholde til fastsatte rammer. Som eksempel på konsekvenser av det, kan det være interessant å benytte kommunen jeg er ansatt i.

Vi er syv psykologer i kommunen spredt mellom undervisningssektoren og helse- og sosialsektoren. Vår lokale tillitsvalgte er erfaren og godt skolert. Hun har under forhandlingene vært i kontakt med sentrale hjelpere hos NPF, og hun gikk til brudd flere ganger, før det ble en enighet med arbeidsgiversiden. Resultatene fra de to siste år reiser interessante problemstillinger i forhold til lønnsutviklingen. I kommunen forhandles det med to forskjellige sektorledere. Dette har medført at psykologer ansatt i undervisningssektoren hvor sammenligningsgrunnlaget er statsvitere og lærere, har fått høyere lønnstillegg enn helse- og sosialsektoren.

Sammenligningsgrunnlaget i helse- og sosialsektoren er psyk. sykepleiere og kliniske sosionomer. Som psykolog med noen års erfaring er forskjellen mellom psykiatriske sykepleiere i lønn omtrent 20 000. Forskjellen i lønn for spesialister og ikke-spesialister er på 2000 kr. Kommunen er til tross for god argumentasjon ikke lydhør for at spesialistutdannelse og lang erfaring er et gode for arbeidsgivere. I spesialisthelsetjenesten er lønnsnivået minimum 40 000 over psykologspesialister ansatt i vår kommunale sektor.

Ved satsning på kommunene som arbeidsplass for psykologer i nye roller, kommer det til syne en uvitenhet om hva psykologers kompetanse innebærer. Sentralt i Psykologforeningen bør man være klar over at psykologer for mange kommuner like gjerne byttes ut med andre faggrupper som er billigere å lønne. Kommunesektoren er fattig. Man er prisgitt at forhandlere har kunnskap om psykologer og psykologspesialister, og verdsetter slik kompetanse.

Jeg undrer meg over hva som i Frøylands leder kommentar konkret menes med den pedagogiske jobb som skal gjøres overfor arbeidsgiverorganisasjonene i forbindelse med hovedoppgjøret i 2004. Slik jeg og flere opplever forhandlinger er det meste av resultatet gitt på forhånd.

Psykologer er ingen stor pressgruppe. Frøyland viser til tilfredshet med helheten i lønnsutviklingen. Men det kan bli kommunale psykologer som blir tapere på grunn av uvitenhet og dårlig kommuneøkonomi. Som spesialist i samfunnspsykologi, hvor arbeidsplassen ofte er i kommunal sektor, er det frustrerende ikke å ha noe håndfast som en informasjonsbrosjyre fra Psykologforeningen å vise til under lønnsforhandlingen. Forskjellen mellom spesialist og ikke-spesialist har som nevnt ingen verdi under lønnsforhandlingene.

Mange av de nye kommunale arbeidsplasser er nybrottsarbeid som er svært givende, men lønsmessig frustrerende. For at man skal få erfarne og dyktige psykologer inn i kommunal sektor trengs det hjelp i forhold til lønnsforhandlingen i 2004.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 41, nummer 4, 2004, side

TEKST

Lisbeth Kristoffersen